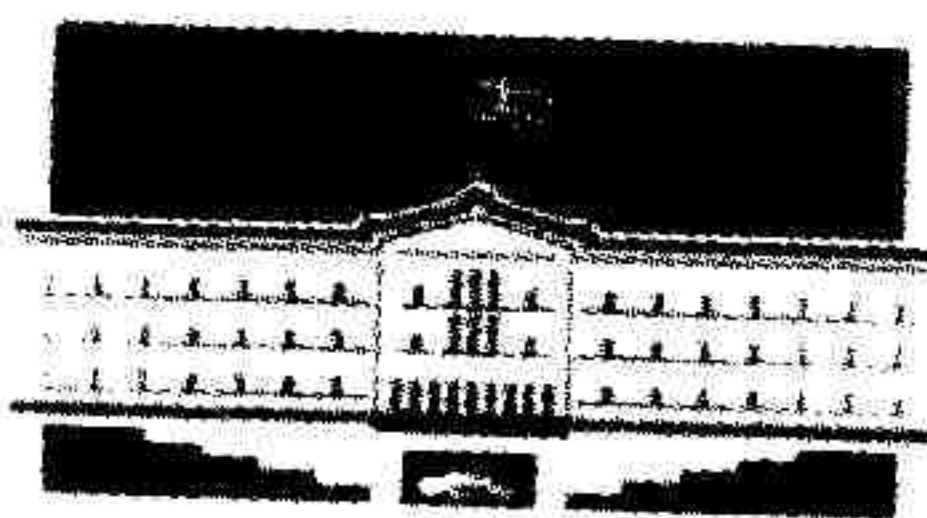

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΒΥΡΩΝ Γ. ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ

Βουλευτής Β' Αθηνών Νέας Δημοκρατίας

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον Υπουργό
**ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ, ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΥΠΟΔΟΜΩΝ, ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
& ΔΙΚΤΥΩΝ**

Θέμα : Κριτήρια ανταγωνιστικότητας.

Διαβάζουμε καθημερινά σε δημοσιεύματα σχετικά με την ανταγωνιστικότητα και τα κριτήριά της, μέσω των οποίων μας προτείνεται επίμονα και μονότονα να ελπίζουμε, ότι κάποτε (ο ακριβής χρόνος παραλλάσσεται ανάλογα με τις ανάγκες προπαγάνδας) η χώρα μας θα προσελκύσει επενδύσεις, θα ανοίξουν επιχειρήσεις και θα ανακάμψει οικονομικά. Παρόλ' αυτά, τα επίσημα στοιχεία καθιστούν τον συλλογισμό αυτό αμφίβολο.

Σε επίσημη έκθεση του International Institute for Management Development (I.M.D.) η χώρα μας βρίσκεται στην προτελευταία θέση σε παγκόσμια λίστα 59 χωρών για την ανταγωνιστικότητα! Κάτω από την Ελλάδα βρίσκεται μόνο η Βενεζουέλα (παρά το γεγονός ότι έχει Πρόεδρο τον Τσάβες και ότι είναι πετρελαιοπαραγωγός χώρα, από την οποία ο κ. Τσίπρας μάλιστα θα εμπομηθεύετο φθινό ή και δωρεάν πετρέλαιο), ενώ λυπηρό εξίσου είναι το γεγονός ότι η χώρα μας βρίσκεται πίσω και από τη Νότια Αφρική, τη Σλοβενία, την Κολομβία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία, την Αργεντινή, την Ουκρανία και την Κροατία. Σημειώνεται, μάλιστα, πως το 2009 η χώρα μας βρισκόταν στην 46^η θέση, έχοντας άνοδο έξι θέσεων σε σχέση με το 2008!

Σύμφωνα με την «Παγκόσμια Έκθεση για την Ανταγωνιστικότητα 2012-2013», σε σύνολο 144 χωρών το World Economic Forum (W.E.F.), η Ελλάδα βρίσκεται στην 96^η θέση! Και παρά τα εξοντωτικά μέτρα που έχουν ληφθεί από το 2009 και που αποκαλούνται «μεταρρυθμίσεις», η ανταγωνιστικότητα υποχωρεί κάθε χρόνο και περισσότερο αφού το 2009 η χώρα μας ευρίσκετο στην 71^η θέση, το 2010 στην 83^η και το 2011 στην 90^η! Και ανεκδοτολογικά σημειώνεται ότι κατάντησε η Ελλάδα να είναι πίσω και από την Μογγολία, τη Ναμίμπια, τον Λίβανο, την Ονδούρα, την Αλβανία, το Τρινιντάντ και την Μποτσουάνα!

Ο κατάλογος των κριτηρίων όπως παρουσιάζεται από έγκυρους διεθνείς οργανισμούς (World Economic Forum (W.E.F.), International Institute for Management Development (I.M.D.), Δ.Ν.Τ., Παγκόσμια Τράπεζα, Ευρωπαϊκή Ένωση, Ο.Ο.Σ.Α.)

είναι μακρύς. Περισσότερα από είκοσι κριτήρια, έστω γενικόλογα, ορίζουν την ανταγωνιστικότητα και προβάλλονται σαν πανάκεια και μαγική λύση, σαν ένα νέο οικονομικό επιδιωκόμενο, που όταν και αν όλα αυτά τα κριτήρια μπορούν να συνδυαστούν και συνυπάρξουν σε μια χώρα, ουσιαστικά περιγράφουν μια τέλεια χώρα και μια ιδανική οικονομία!

Μιλούν διαρκώς για καινοτομία, ευρηματικότητα και δεξιότητες. Μια ρητορική όχι απλώς θεωρητική, αλλά δευτεροετών φοιτητών (sophomore, όπως λέγονται στα Αγγλικά, δηλαδή, σοφομωρών). Ξεχνούν ηθελημένα πως δεν είναι η καινοτομία και η ευρεσιτεχνία έννοιες για μαζική εφαρμογή. Το πράγμα τότε μοιάζει σαν τον παραμυθιασμό και τις μάταιες ελπίδες που καλλιεργούνται στα reality shows της τηλεόρασης. Με θύματα τα άπειρα και ματαιόδοξα παιδιά και τους ακόμα πιο μωροφιλόδοξους γονείς τους.

Κάνουν λόγο για μείωση του κόστους εργασίας και υπηρεσιών για να είμαστε χώρα ανταγωνιστική. Και τσακίζουν το λαό! Δεν είδαμε όμως τη Βουλγαρία με το χαμηλό εργατικό κόστος να έχει καμιά εντυπωσιακή ανάπτυξη. Και να πιάνει κανένα ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο! Και όμως επιμένουν!

Αναφέρονται επίσης και στον άλλο μύθο της ανώτερης εκπαίδευσης και κατάρτισης. Εάν κρινόταν η ανταγωνιστικότητα της Ελληνικής οικονομίας από τον αριθμό των πτυχιούχων ΑΕΙ και των επιστημόνων, τότε γιατί είμαστε τόσο πίσω, ενώ διαθέτουμε χιλιάδες αποφοίτους πανεπιστημίων και ένα τόσο προσοντούχο επιστημονικό δυναμικό;

Η οι υποδομές. Πώς εξηγείται το γεγονός όταν βλέπουμε χώρες με σχεδόν ανύπαρκτες υποδομές να δεσπίζουν στη λίστα της ανταγωνιστικότητας; Η παλιά, στις δεκαετίες του '50 και του '60 με ανύπαρκτες υποδομές πώς η Ελλάδα επετύγχανε ρυθμούς ανάπτυξης 7% και 8%;

Επειδή κοντολογίς, το πείραμα της επίκλησης της ανταγωνιστικότητας απέτυχε διεθνώς πολλαπλώς και παταγωδώς.

Επειδή η όποια έννοια ανταγωνιστικότητας στην Ελλάδα ασφαλώς και κάμπτεται με τις χιλιάδες διαδηλώσεις, απεργίες και τα συλλαλητήρια πολιτικής βίας. Και επειδή λείπουν απελπιστικά από την Ελληνική κοινωνία και οικονομία οι ουσιώδεις προϋποθέσεις ανάπτυξης (και ανταγωνιστικότητας) που edίδασκε ο Adam Smith ήδη από τον 18^ο αιώνα, ήτοι: **κοινωνική ειρήνη, χαμηλοί φόροι και ανεκτική εφαρμογή των νόμων.**

Επειδή ανταγωνιστικότητα για την προσαρμογή της στην Ελληνική πραγματικότητα θα μπορούσε να ήταν π.χ. τα μουσεία και οι αρχαιολογικοί χώροι να είναι ανοιχτοί δεκαέξι ώρες την ημέρα, επτά ημέρες την εβδομάδα, σε κυλιόμενες βάρδιες. Η η

εκσυγχρονισμένη γεωργία και κτηνοτροφία, εκτός από τον Τουρισμό και τη Ναυτιλία.

Επειδή επί σχεδόν τρία χρόνια οι κυβερνήσεις «χτυπούν» αλύπητα τους χαμηλόμισθους με περικοπές στις κατώτατες αμοιβές και συνολικά σ' όλα τα εργατικά δικαιώματα για την επίτευξη του κριτηρίου δήθεν του «χαμηλού» κόστους εργασίας εν ονόματι της ανταγωνιστικότητας. Ενώ αντ' αυτού η επιχειρηματική δραστηριότητα στην χώρα μας κατακρημνίζεται.

Επειδή τα επισήμως παρουσιαζόμενα και επιβαλλόμενα ως «κριτήρια ανταγωνιστικότητας» είναι όπως αποδεικνύεται θεωρητικού χαρακτήρα και βαθαίνουν την ύφεση.

Ερωτάται ο αρμόδιος Υπουργός:

- 1) Ποιοι είναι οι λόγοι, που παρά τα σκληρά μέτρα οδήγησαν την χώρα μας από την 71^η στην 96^η θέση κατάταξης στην «Παγκόσμια Έκθεση για την Ανταγωνιστικότητα 2012-2013»; Και κατά την έκθεση του International Institute for Management Development από την 46^η στην 58^η θέση; Γίνονται προσπάθειες των αρμοδίων Υπουργείων για ανατροπή της καταστάσεως και άνοδο της Ελλάδας στα επόμενα έτη; Και ποιες είναι αυτές;
- 2) Τα κριτήρια που παρουσιάζονται είναι εφαρμόσιμα στα δεδομένα της Ελλάδος και της οικονομίας της ή απλώς αποτελούν μία ακόμη ρητορική «πατέντα» της παγκοσμιοποίησης; Ποια είναι κατά προτεραιότητα τα πραγματικά κριτήρια ανταγωνιστικότητας που στην πράξη εφαρμόζονται στην Ελλάδα, προκειμένου να βγει η χώρα από την κρίση, να προσελκύσει επενδύσεις και να οδηγηθεί στην ανάκαμψη - ανάπτυξη;

Αθήνα, 4 Οκτωβρίου 2012

Ο Ερωτών Βουλευτής

**Βύρων Γ. Πολύδωρας
ΝΔ/Β' Αθηνών**